

Anbringelsesgrundlag for Ungerådgivningen.

Anbringelsesgrundlaget for Ungerådgivningen i Varde Kommune forholder sig til spørgsmålet om, hvornår der er grundlag for at anbringe en ung uden for hjemmet.

Indledning

Anbringelsesgrundlaget skal ses i sammenhæng med byrådets mål på børne-ungeområdet og naturligvis servicelovens bestemmelser på området.

Serviceoven: Støtten skal ydes tidligt og sammenhængende, så begyndende problemer hos barnet eller den unge så vidt muligt kan afhjælpes i hjemmet eller i det nære miljø.

Byrådet ønsker at forstærke den forebyggende indsats, således at relevante tilbud gives til børn/unge i en så tidlig alder som muligt. Hensigten er at søge antallet af anbringelser begrænset ved en tidlig indsats over for de truede børn og unge...

og

Anbringelser uden for Varde Kommune skal ud fra et ønske om forebyggende indsatser i den unges hjem og/eller nærmiljø holdes på et absolut minimum og på sigt – i takt med at Varde Kommune udvikler sin tilbudsvifte – gerne undgås.

Anbringelsesgrundlaget er udtryk for et paradigmeskifte, hvor der på ungeområdet fremadrettet fokuseres på anbringelsesforebyggende indsatser i den unges nære miljø frem for at anbringe den unge langt fra sit personlige netværk væk fra Varde Kommune.

Paradigmeskiftet understøttes af forskningen på området. Det nationale forskningscenter for Velfærd (SFI) konkluderer blandt andet, at de grupper af børn og unge der anbringes, klarer sig dårligere som voksne end voksne generelt. Samt at de anbragte også klarer sig dårligere end andre børn og unge, der har den samme problemtyngde, men som ikke er blevet anbragt (Sundell et al. 2004).

Også interne undersøgelser i Ungerådgivningen bekræfter, at anbringelser af unge uden for eget hjem kun sjældent har de ønskede effekter, og bakker dermed op om paradigmeskiftet.

Ligeledes har forskningen vist, at teenageranbringelser generelt er ustabile og ofte bryder sammen, hvilket understøtter kritikken mod at anbringe 13-18-årige uden for eget hjem.

Udmøntning af anbringelsesgrundlaget kræver mod i hele den kommunale organisation. Politisk vil anbringelsesgrundlaget udgøre kommunens offentligt udmeldte serviceniveau, der som hovedregel er ufravigeligt, medmindre der træffes beslutning om et nyt service-niveau af kommunalbestyrelsen. I kommunens børne- og ungeafsnit kræver det mod hos såvel sagsbehandler som kommunens leverandører af indsatser (leverandører

af foranstaltninger, skole, fritidstilbud mv.) at holde den unges og familiens udfordringer tæt på.

Undersøgelse

Hvis det må antages, at et barn eller en ung trænger til særlig støtte, herunder på grund af nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, skal den kommunale myndighed undersøge barnets eller den unges forhold. Undersøgelsen skal resultere i en begrundet stillingtagen til, om der er grundlag for at iværksætte foranstaltninger, og i bekræftende fald af hvilken art disse bør være.

Undersøgelsen skal gennemføres i et tæt samarbejde med den unge og dennes personlige netværk. Blandt andet derfor indledes alle undersøgelser med en omhyggelig kortlægning af den unges netværk og de ressourcer, der lægger heri. Til formålet bruges et netværkskort.

I undersøgelsen inddrages relevant faglig viden fra personer omkring den unge samt fra relevante specialister, eksempelvis i misbrugsproblematikker eller i forbindelse med psykiatriske diagnoser.

Anbringelsessager, der overgår fra Børnerådgivningen til Ungerådgivningen, skal ikke undersøges på ny alene pga. overgangen. Det gælder for disse sager, at der senest på den unges 15 års fødselsdag skal være taget stilling til en lokal forebyggende foranstaltning.

Faglig vurdering og afgørelse

Undersøgelsesresultaterne fører til sagsbehandlers faglige vurdering og efterfølgende til en afgørelse om iværksættelse af foranstaltning.

I den faglige vurdering bør indgå en vurdering af barnets/den unges risikofaktorer og beskyttelsesfaktorer. Tankegangen er, at sagsbehandleren, ved systematisk at kortlægge henholdsvis risikofaktorer og beskyttelsesfaktorer for den enkelte, bedre vil kunne finde de forebyggende foranstaltninger, der kan mindske risikoen eller styrke beskyttelsen.

Risikofaktorer (SFI 2009):

Individuelle	I familien	Uden for familien
Aggressivitet	Manglende forældreevne	Socialt udsat nærmiljø
Impulsivitet	(mishandling, omsorgssvigt)	Negative
Lav intelligens	Forældres misbrug	kammeratskabs
Dårlig empatisk forståelse	Dårligt fysisk eller psykisk	relationer
Funktionsnedsættelse	helbred	Belastet skolemiljø
Psykisk sygdom	Forældrenes egen erfaring med	Manglende
Barnets køn (drengene er mere sårbare frem til	omsorgssvigt	fritidsinteresser
10 – års alderen, piger er mest sårbare efter	Negativt samspil mellem	Tilhørende
12- års alderen)	forældre og børn	minoritetsgruppe
	Ustabil familiestruktur	
	(herunder skilsmisser)	
	Teenageforældreskaber	
	Eneforsørger – familier	
	Konflikter og vold i hjemmet	
	Stress	
	Fattigdom	
	Arbejdsløshed	
	Social isolering	

Beskyttelsesfaktorer skal opfattes som en slags buffer. Beskyttelsesfaktorerne har den dobbelthed indbygget, at det kan diskuteres, hvorvidt tilstedeværelsen af beskyttelsesfaktorer betyder, at barnet ikke har problemer her og nu, eller om de er et tegn på, at barnet på længere sigt vil udvikle sig uden problemer.

Beskyttelsesfaktorer (SFI 2009):

Individuelle	I familien	Uden for familien
God intellektuel funktion	Et nært forhold til en omsorgsfuld	Bånd til prosocialt voksne
Omgængelighed	forælder (eller stedfortræder for	Forbindelse til pro - sociale
Selvtillid, selvværd og oplevelse	forældre)	organisationer
af kontrol	Autoritativt forældreskab (varme,	Deltagelse i fritidsliv
Særlige talenter	konsistens, høje forventninger)	God institution
Tro på fremtiden el. religion	Socioøkonomiske ressourcer	God skole
	Familien har forbindelse til	
	uformelle støttende netværk	

Kortlægningen af risikofaktorer og beskyttelsesfaktorer giver også væsentlige input til udviklingen af barnets/den unges og evt. forældrenes handleplan. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at systematisk anvendelse af handleplaner giver øget stabilitet i indsatsen (SFI 2007).

Når målene i handleplanen er opstillet, vurderer sagsbehandler, hvilke foranstaltninger der forventes at kunne indfri målene, og der træffes afgørelse af den kommunale myndighed om et foranstaltningstilbud. Også i denne fase er den unge og dennes familie stærkt involveret i sagsbehandlingen.

Det forventes, at langt flere unge med særlige behov for støtte vil forblive i deres hjem med ambulant støtte og fortsætte tilknytningen til uddannelse, beskæftigelse og fritidsliv.

I stedet for anbringelse skal et øget samarbejde mellem den kommunale myndighed og kommunale og private leverandører af foranstaltninger føre til, at alternative lokalt forebyggende støtteformer udvikles. Der er således en stor udfordring i at gennemføre grundige udredninger og – i samarbejde med leverandørerne – udvikle lokale tilbud, der målrettet modsvarer behovet.

Skolevæsenet er også at regne blandt leverandørerne. I forhold til skolevæsenet skal et intensiveret samarbejde mellem skole og sagsbehandlere føre til, at problematikker som lettere psykiske problemer, koncentrationsbesvær, konfliktsøgende adfærd, manglende fremmøde og mobning ikke i sig selv fører til eksklusion af børn og unge.

Som udgangspunkt vil anbringelse af den unge blot være aktuel i følgende to situationer:

- *Den unge skal skærmes fra sin familie enten på grund af:*
 - *At den unge gentagende gange er udsat for fysisk eller psykisk vold, og det viser sig, at volden er et indgroet mønster i familien*
 - *At den unge oplever seksuelle overgreb, der er blevet begået med deltagelse eller samtykke fra forældremyndighedsindehaveren*
- *Den unge skal udsluses fra et mere indgribende anbringelsesforløb*

I de situationer, hvor barnet/den unge ikke kan være i eget hjem, skal mulighederne for slægtsanbringelse og netværksanbringelse undersøges og forsøges.

Er der ikke et egnet personligt netværk til en slægts-/netværksanbringelse, kan en anbringelse på eget værelse eller i en lokal plejefamilie også være et relevant tilbud.

Har den unge behov for et psykiatrisk behandlingstilbud, som forudsætter kompetencer, der ikke er til stede eller med fordel kan skaffes lokalt, kan en anbringelse uden for Varde Kommune være aktuel. En forudsætning er, at den unge ikke er omfattet af målgrupperne i Handicapordningen

Udtryk for manglende social kompetence hos unge som eksempelvis misbrug og kriminalitet løses gennem lokale forebyggende indsatser.

Forskning peger på, at institutionsophold længere end 6 måneders varighed bør undgås (Servicestyrelsen 2009, projektbeskrivelse MultifunC). Derfor skal alle anbringelser, der ønskes forlænget ud over 6 måneder, forelægges visitationsudvalg.